

ki so gorele ob odru. Spoznali sta, da so to telesni ostanki onega, ki so ga odnesli krilatci v nebo.

Tako se jima je zdel lep, da sta gledali vedno vanj, ter se zopet vrnili k vasici.

A pred hišo sta jokala Mirko in Jelica za umrlim Milčkom.

In prva snežinka je priletela na glavo Jelici.

„Tvoj Milček je angelček“, tako ji je zašepnila ter se raztopila na njenih gorkih kodrih.

Oj, snežinka, misliš li, da si povedala Jelici kaj novega? Ona to že zdavnaj vé. Povedali so ji mamica, in tudi Milček sam je vedno pravil — ko je ležal bolan —, da bo angelček.

In druga snežinka je pala na ramo Mirkotu. Tudi ta mu je povedala:

„Tvoj Milček je angelček.“

Ali nič novega ni odkrila snežinka Mirkotu. On je to že vedel. In jokal je le, ker ni mogel i on za svojim bratcem v sinje nebo, ker ni mogel biti i on angelček ...

Selko.

Dedkove sanje.

(Črtica. Spisal F. Ks. Steržaj.)

Krog oglov je brila burja in raznašala fini, drobni snežek na vse strani. Tuintam ga je v zatišju nagromadila velike zamete.

Mraz je bilo, da so zobje šklebetali. Ni čuda torej, da so Čebulčkov dedek sedeli pri gorki peči in kadili. Oblački so se vili krog glave in se dvigali višje, vedno višje.

Na peči pa sta nagajala štiriletni Pavlek in petletna Marica. Skladanica drv je bila gori, ki so se sušila in na ta sta se spravila razposajenčka. Ropotala sta ž njimi, kakor bi hotela tekMOVATI z burjo, ki je piskala od zunaj. Večkrat so ju morali dedek opominjati.

A kaj sta se zmenila onadva za njihove opomine; saj sta jih že tolikrat slišala. Svojo pot sta nagajala

naprej, pa je bilo. Naposled sta se naveličala tudi nagajanja in tedaj se je spomnil Pavlek: „Dedek, povejte nama kaj!“

Dedek pa so mesto odgovora puhnil cel oblak dima Pavletu v obraz.

Močno je zakašljajal in se obrnil v stran.

„Dedek, dedek, hudi možiček“, je nato zapel in pocukal starega očeta za vrhnji konec čepice, ki je čepela na glavi.

„Pusti dedkovo kapico“, se je tedaj oglasila Marica in dokaj urno pahnila Pavleka v stran. Ta se je prekopicnil na drva in prišel v zelo neljubo dotiko glave z zidom. Prav glasno se je slišalo ...

A kaj ménite, da se je Pavlek jokaj? Kaj še! On — Čebulčkov Pavlek ni jokaj. Hitro se je pobral od tal in tedaj bi ga bili morali videti. Očesci sta se mu zablistali, male zobke je trdo stisnil in z rokama je zagrabil za malo kito Maričinih las, ali kakor so mati rekli: „mišji repek.“

Marica je zaječala in nakremžila obrazek. Solzice so ji prilezle po licu.

Dedek so se dvignili v zapečku in spravili nagajivca v kot.

„Tako! Vidiš Pavlek, nisem vedel, da si tako hudoben. To ni prav! Materi bom povedal.“

Postrani je pogledal Pavlek dedka, kakor bi se hotel prepričati, li res mislijo povedati materi. Dedek so bili jezni. Res bodo povedali. In takoj je izginila ona samozavest raz njegovega obraza in nakremžil je obraz, kakor bi hotel jokati.

„No, lepo. Sedaj pa še jokaj povrhu. Samo poskusi in takoj bom poklical ‚Bizgeca‘.“

‚Bizgeca‘ se je Pavlek bal, zelo bal. Še bolj pa njegove velike malhe, o kateri so pripovedovali, da spravlja v vanjo nagajive in poredne otroke.

„Dedek, ne, ne! Saj bom tiho“, je hitel prositi dedka.

Marica si je še vedno brisala solzice.

„Marica, nič ne maraj, če boš tiho, ti bom povedal nekaj prav lepega. Boš?“

Prav milo so govorili dedek te besede, a to samo zato, da bi Marica umolknila

In res. Marica je prenehala jokati takoj. Rada, zelo rada je poslušala dedkovo pripovedovanje.

Tudi Pavlek se je primaknil bliže.

Dedek pa so prižgali svoj vivček, ki jim je bil ugasnil, potegnili nekolikrat krepko, da so se jim naredile na starikavih licih globoke jamice, odkašljali so se in začeli:

„Nocoj se mi je sanjalo —.“

„Kaj se vam je sanjalo?“ je vprašal Pavlek prijazno, hoteč se dedku prikupiti.

„Viš ga! Sedaj naj ti pa pripovedujem, ko me radovednež moti. Torej: Nocoj se mi je sanjalo, da je bila pomlad.“

„Sedaj je vendar zima, dedek“, se je vtaknila Marica med pripovedovanje.

„Seveda je, sitnost sitna. A jaz pravim, da se mi je sanjalo o pomladi. — Lahno je pihljal veterček, solnčece je sijalo in ptičke so prepevale. Travniki in livade so dobile lepa zelena krilca, posejana z modrimi, rdečimi, belimi, rnenimi cveticami.“

Oče vajn so orali na gričku in škrjanček je gostolel nad njimi svojo pomladno pesem — — Pa tudi druge tice so veselo žvrgolele okrog nas.“

„Kako je bilo lepo! Kaj ne Pavlek?“

„Kajpada. Mólči vendar že enkrat.“

„Saj molčim“

„Molčiš ja?“

„Raca na vodi. Na sneg vaju bom postavil, če ne bodeta tiho.“

Pavlek in Marica sta utihnili.

„Kje sem ostal? — Ko me motita?“

„O škrjančku, o škrjančku“, sta se oglasila oba kmalu.

„Mi trije: jaz in vidva pa smo sedeli pred hišo na klopi. Marica je imela košek na rami poln cvetic. Ti, Pavlek, pa si splezal na moja kolena in se ujčkal. Mali Parizelj je gledal iz svoje hišice, kakor bi se hotel tudi ujčkati na mojem kolenu, in tedaj je prišel ... No, kdo je prišel, uganita. Kaj praviš ti, Pavlek?“

„Bizgec“, se je odrezal Pavlek moško, kakor bi hotel reči: tako je in nič drugače.

In dedek so se zasmejali, da jim je vivček padel iz ust.

„Saj si res ‚bizgec‘. Misliš, da mora biti vedno ‚bizgec‘ zraven. Kaj neki pa meniš ti, Marica, kdo je prišel?“

Marica se je že od nekdaj bala medveda. Zato je samozavestno odprla svoja mala usteca in rekla:

„Medved.“

„To si mi prava. Misliš, da mora biti vse medved? I, kdo je prišel? Mati vajina so prišli in pocukali so me za roko, da naj vstanem. Hi, hi, hi.“

Dedek so se smejali, da so jim solze prišle v oči.

Pavlek in Marica sta se pa debelo gledala. Tako enostavno in vendar nista ugani.

No, Pavlek, ko je videl, da so dedek pri dobri volji, se je primaknil bliže in jih vprašal:

„Saj ne bodete povedali materi?“

„Ne bom, ne. Toda jeziti se ne smeš nikoli več.“
To je Pavlek kaj rad obljubil.

Iznova sta se igrala Pavlek in Marica. A sedaj mirno.

Dedek pa so vlekli iz svoje pipice in dimnati oblački so se ovijali krog sive glave...

Spričevalo.

Smalu bo pust tu, in mladi učenjaki bodo dobili v roke znamenja svoje pridnosti, dobili bodo spričevala.

Kako se jih nekateri veselé! Drugi zopet se jih bojé — strašansko bojé, še bolj kakor parklja o svetem Miklavžu.

Kaj je torej spričevalo, da se ga eni bojé, a drugi veselé?